

stand for Forhandling med de Grundejere, hvis Ejendomme berøres af Forslaget, og tinglyst paa Ejendommen.

De i §§ 17 og 18 indeholdte Bestemmelser følger i alt væsentligt Magistratens nu-gældende Praksis, der har vist sig vel egnet og er opbygget paa Grundlag af § 6 i Lov 1889.

Stk. 2 i § 17 udtrykker i forkortet Skikkelse det i Lov af 14. December 1857 om Gader, Veje og Vandløb i København § 11 indeholdte Tillæg til den dagældende Bygningslov.

Bestemmelserne i § 17, Stk. 3, er en Nydannelse, der maa anses for paakrævet som en byplanmæssig Nødvendighed under Hensyn til Fastlæggelsen af særlige Byggeomraader i Henhold til § 12 og til, at der i store Træk maa træffes Bestemmelse vedrørende et Omraades Bebyggelse samtidig med Retningsplanens Fastlæggelse, idet hele Gadenettets Udformning saavel som Gadebredder m. v. vil være afhængig heraf.

I Henhold til § 18, Stk. 3, paahviler det Grundejerne at sørge for anmærkningsfri Lysning af Retningsplan og Byggebestemmelser. Dette forudsætter, at de er enige med Magistraten og indbyrdes. Er dette ikke Tilfældet, er det i Grundejernens velforstaaede Interesse, at der skabes Mulighed for Planens Fastlæggelse selv under disse Omstændigheder, idet dens Godkendelse er en Betingelse for at gøre Arealer, der indgaar i Retningsplanen, byggemodne. Dette vil jo almindeligvis være en Reguleringsopgave i Lighed med f. Eks. Fastlæggelse af en Afvandsingsplan for et Omraade, og Sagen kan derfor forelægges Reguleringskommissionen til Afgørelse. Den endeligt fastlagte Retningsplan bliver ved Tinglysningen at respektere ikke alene af Ejendommens Ejere, men ogsaa af andre Indehavere af Rettigheder i Ejendommene, ligegyldigt naar saadan Ret er erhvervet.

ad § 19.

Som fremhævet ved Omtalen af § 15 har det i Bygningslovgivningen saavel som i Vejlovgivningen været en Forudsætning, at de private Grunde helt skulde fremskaffe de fornødne Gadeanlæg ud for Grunden. De i § 19 fastsatte Bredder for nye Gader er Udtryk for denne Forpligtelse — der i Forbindelse med § 21 tillige giver Udtryk for Grundejernens byggelovmæssige Forpligtelse til Gadeudvidelse — og er saaledes at betragte som en Beregningsenhed, men er ikke Udtryk for, at Gadebredden altid skal være henholdsvis 15 m og 20 m. Det vil saaledes af Stk. 2 og Stk. 3 ses, at Muligheden for andre Gadebredder er udtrykkelig forudsat, men saaledes, at de oven for fastsatte Bredder indgaar som Udtryk for Grundejernens almindelige Forpligtelse.

Med Hensyn til Stk. 5 bemærkes særligt, at den heri indeholdte Bestemmelse er en Parallel til Bestemmelsen i § 18, Stk. 4, idet en eller mulig flere modvillige Grundejere ikke bør kunne lægge Gennemførelsen af et Gadeanlæg, som skønnes paakrævet, Hindringer i Vejen, medens det offentlige paa sin Side faar det under den nuværende Rets-tilstand uheldige Forhold bragt til Ophør, at der — selv om Gaden er udlagt ved tinglyst Dokument — kan stikke Plankeværker o. lign. ud i den, hvilket med de nuværende Færdelsforhold er uheldigt, idet man for Tiden ikke har noget Middel til at tvinge en Grundejer til at rykke tilbage og anlægge Gade uden i Forbindelse med en Bebyggelse. At Sagen gennemføres som Regulerings-sag vil sige, at Reguleringskommissionen skønner over Betimeligheden af Gadeanlægget og; dersom Sagen nyder Fremme, fordeler Udgifterne med Hensyntagen til Tidspunktet for Udførelsen og de foreliggende konkrete Forhold.

ad § 20.

Med Henblik paa det for Gadebestemmelserne til Grund liggende Synspunkt, hvorefter Nutidens Færdelsforhold maa kræve Ofre af Grundejerne med Hensyn til Udvidelse af Gaderne — se Bemærkning ad § 21 — har man fundet det naturligt, at det foran et afskaaret Hjørne liggende Areal udlægges til og anlægges som Gade, hvortil der